

En polsk Familie.

af S. G. Hauch.

Anden Del. (Fortsat.)

En Dag sad Iwan i Jorden Salamons Hus. Efter at have talt om adskillige andre Ting, spurgte han til sidst, om ikke Pater Vincent undertiden besøgte ham. — „Jeg er jo af Israels Stamme,“ svarede Salomon, „derfor slugte Eders Gæstlige fra min Tærstel og saa Kors for sig, hver Gang de vandte mit Hus forbi.“ — „Jeg ved dog, at han undertiden har været her.“ — „Naar du ved det, hvi spørger du da?“ — „Denne Munt er et farligt Mennefte, kan du derfor lokke ham hid og sly os ham i Hænderne, da skal du blive vel belønnet.“ — „Hvad vilde I da gøre med ham?“ — „Han elsker Friheden, ser du, derfor vil vi trække Muntelaaben af ham og føre ham paa Jobelsjagt, thi der lever man det frieste Liv; Klosteret derimod er jo kun et Fængsel.“ — „Men jeg troede, han havde mægtige Venner i Warschau.“ — „Det har han ogsaa, men vi saa dog til sidst vor Krig frem, og der er kommen en Befaling, hvorefter han maatte flygte.“ — „Er der da nogen her, der vil lægge Haand paa ham?“ — „Vi har Kærlighed for os, der vilde lægge Haand paa den Herre Kristus selv, hvis han vovede at stige ned fra Himlen.“ — „Hvi gribe I ham da ikke aabenlyst?“ — „Om Dagen kan vi det ikke, thi det vilde koste vort Liv.“ — „Godt! Men om Natten skal jeg lokke ham hid, da vilde I komme over ham, som Philisterne over Samson, ikke sandt?“ — „Ganske rigtig.“ — „Det er dog Stabe, thi han er Mand, der har sine gode Sider.“ — „Han er større Slægtning, siger Major Zeltner, end haade han og jeg.“ — „Da maa Pater Vincent være kommen vidt i Slægtelighed.“ — „Farvel, Salomon! Kan du fange ham, saa er det jo din egen Fortælle.“ — „Det begriber jeg nok, farvel, Iwan!“

Ræppe var Iwan borte, før Salomon skyndte sig til Dominicanerklosteret og advarede Munten, der nu stode de øde Steder og vogtede sig for at gaa alene ud om Aftenen.

Casimir brød sig kun lidt om sine Landsmænds Planer, for Resten var han ikke vel til Mode, thi det haabte, Alexandra paa sin Dødsjag havde ham, var ikke bleven opfyldt. Straks efter dennes Begravelse havde Starosten en hemmelig Samtale med Emilie, hvori han ligefrem spurte hende, om hun elskede Casimir. Da hun tilsvarede dette, syntes han at forfædres derover. „De er en af dem, saa, paa hvilke jeg har bygget,“ sagde han, „og nu har De ogsaa stiftet mig; hvorledes var det muligt, at et saa letindvigt og uforstaaeligt Væsen som Casimir kunde frembringe noget Indtryk paa Dem?“ — „De er uretfærdig mod Casimir,“ svarede Emilie. — „Uretfærdig eller ikke, han kan aldrig forde forenet med Dem; nej, det er ikke af Stoltthed, at jeg sætter mig imod Deres Ønske, thi jeg ved ingen, som jeg hellere vilde erke for min Datter end Dem, hvis Omstændighederne ikke forbyder det.“ — „Hvilke Omstændigheder?“ — „Det behøver De ikke at vide,“ svarede Starosten.

Derpaa gik han i dybe Tanker op og ned ad Gulvet, endelig standsede han foran Emilie. „Det smelter mig, at vi skulle stilles ad,“ sagde han, „men jeg ved intet andet Raad, De rejser til Warschau, jeg skal besøge Dem en Plads enten i et antstaaeligt Hus eller i et Kloster, hvor De bliver, til de næste Grille er forsvunden.“ — „Ja!“ sagde han, da Emilie vilde svare ham, „det maa saa være.“ — „Virkelig? jeg troede hidtil, at jeg var en fri Vige, men nu ser jeg, at jeg kun er en Slavinde,“ svarede Emilie.

Paa Casimirs Bøn paatog da Udalbert sig at tale de Elskendes Sag hos sin Fader, men denne var aldeles ubøjelig, ja han table endog sin sædvanlige Fatning, hvor Gang denne Genstand blev bragt paa Bane.

„Nu kan du dog ikke længere tvivle paa, at han elsker hende?“ sagde Casimir til Udalbert, „Emilie selv tvivler ikke mere.“

En Nat saa Udalbert en dunkel Skikkelse paa Gangen, der sagte listede sig ind i Emilies Værelse. En forunderlig Gysen gik igennem hans Bryst ved at se det, ja det forekom ham til sidst, som hans Fader dog maatte have en alvorlig Grund til sit Forbud, og som der virkelig maatte være en vigtig Hindring, der satte sig mod de Elskendes Forbindelse; for Resten tvivlede han ikke om, at hin dunkle Skikkelse var Casimir.

Den næste Nat stod Casimir ved Broderens Seng. — „Reb vel, Udalbert!“ sagde han. — „Vil du flygte?“ raabte hans Broder. — „Ja jeg vil, jeg har Paa for Emilie og mig til Gallizien. Gud give, du snart maatte tænke Lykken saa fast til Hjertet som jeg.“

Næste Morgen hørte Udalbert, at Flugten var mislykket, og at de to Elskende var bleven indfængede af Starosten, før de naaede Krakau. Dette var dog maasse ikke gaet saa let, hvis Behoerne i Omegnen, der alle havde Emilie, ikke denne Gang med stor Zver havde understøttet Starosten og ledet ham paa det rette Spor.

Senere foretog Starosten selv en Rejse med Emilie, hvorfra hun ikke vendte tilbage. Casimir derimod sad i lang Tid indelukkelt, og først da han forpligtede sig til straks at modtage en Ansættelse i Storfyrstens Hær, kom han paa fri Fod. Fulgt af en af sin Faders Tjenere rejste han nu bort omtrent mod Enden af November; sin tro Fideles maatte han lade tilbage, da Faderen fragede for, at dette Dyr, der ellers aldrig forlod sin Herre, skulde forstyrre de militære Øvelser og paadrage ham Storfyrstens Unaade. Casimir syntes denne Gang i alt at fæse sig efter sin Faders Vilje, men hvorledes han mente det med denne sin Fjælsighed, skulde vi siden erfare.

Sekstende Kapitel.

Masteraden.

Efter Alexandras Død holdt Leontine sig ikke saa meget hjemme som før, men besøgte tit de Huse, hvori Søsteren plejede at udleve Almiser, og stræbte, saa vidt muligt, at erstatte Behoerne deres Tab; det var da hendes kæreste Bøn, naar hun hørte, at Søsteren blev roft, og hvem der med Taknemmelighed erindrede denne, kunde være vis paa en dobbelt Gave.

Til andre Tider gjorde hun lange Ridture i Omegnen, hun viste da en stor Driftighed og lod sin Hest springe over Græsset og Gærder uden at agte paa nogen Fare. Denne var heller ikke saa stor, som den syntes, da hun, som de polske Damer pleje, sad fortræffelig til Hest, hvortil hendes slette og smidige Legeme syntes fortrinlig dannet.

Udalbert fulgte hende tit paa disse Udflygtter. Da han engang bebrejdede hende den Forvovenhed, hvormed hun opsigte de farligste Steder, vendte hun smilende sit Ansigt op til ham. — „Jeg er født imellem Fjeldene med Syden,“ sagde hun, „thi hun var nu ikke længere saa ordknop imod ham som før, „jeg har bestandig elsket de vildeste Egne, fra min tidligere Barndom af klattede jeg op paa de stejleste Steder, og allerede den Gang misundte jeg Murvalerne, naar jeg saa dem hængte paa de høje Taarne og derfra at springe sig ud i Luften.“

„Kom De da aldrig til Stabe, Leontine?“

„Aldrig. Hvor ingen før havde været, vovede jeg mig hen, jeg vandrede gennem Stovene, og roede alene ud paa de store Blande, jeg vadede gennem Bjergstrøme og klattede, til jeg naaede de højeste Spidser, hvorfra man ser langt ud i Landet; jeg gik ogsaa paa smalle Bjælder og steg op i Træerne, og naar jeg saa Liniebanernes Kunst, da ønskede jeg at svæve ligesom de i Luften. Ja engang, da flere af disse Mennefter var kommet til mit Hjem, — jeg havde den Gang netop faldt mit elskede Kar — littede jeg mig bort og stundte mig efter dem, thi det var min Beslutning at følge dem, og lære deres Kunst; men før jeg endnu var kommen ret langt, mødte min Fader mig og tvang mig til at vende tilbage.“

„Vilde De da have forladt Deres Land?“ spurgte Udalbert.

„Derpaa tænkte jeg ikke den Gang,“ svarede Leontine, „i det hun længe betragtede de fjerne Stove i Horizonten.“

Starosten forandrede efter Alexandras Død ganske sin Opførsel mod Leontine, som nu var bleven en rig Arving, han behandlede hende med forekommende Artighed, han smigrede hende tit, roste hendes Behændighed og hendes sig udviklende Støthed; ja han smilede endog venligt ved de Træk i hendes Væsen, som han før ikke kunde lide, og det lod ikke til at være ham utært, at hun behagede Udalbert.

Polen er et Land, hvori Vinteren er meget streng, allerede i Oktober kommer der kolde Winterdage, og i November lægger Igen sig over Vandene, medens Marsten behæftes med dyb Sne. Men da forsvinde ogsaa Taagerne, da har man klar Frost, og Vejene blive gode, og de ensomme Slotte, der omgives af Roser og store Stove, og hvorhen det om Sommeren tidt er vanskeligst at komme, besøges da altermest af fremmede.

Vinteren havde allerede herfærd i flere Uger, da Litovsk med Familie blev indbudet til en stor Fæst, der skulde finde Sted hos Grev Larinski, hvis Slot saa lidt længere end en Mil fra Starostens. Hele Egnens Adel skulde famles der, sagde Tjeneren, der bragte Indbydelsen, og uagtet Carnevalet var langt borte, blev dog Gæsterne anmodede om at tage Masten paa.

Hverken Udalbert eller hans Fader troede, at Leontine vilde bivaane denne Fæst; i Førstningen afløgte hun det ogsaa, men den næste Morgen havde hun betænkt sig og erklærede, at hun vilde være med. „En Fæst,“ sagde hun siden til Udalbert, „hvor saa mange af vore Landsmænd famle sig, vil jeg ikke forsømme, thi hvem ved, hvad der kan ske.“

Hun besluttede først at tage derhen i den polske Nationaldragt, men dette mishagede Starosten, og han erklærede, at han ikke tillod nogen fra sit Hus selv for Spøg at bære en sliq Dragt. — „Men jeg er en fri polsk Vige,“ svarede Leontine. — „Dog vil De sikkert ikke foretage noget, som kunde krænke og skade en Mand, der mener Dem det vel,“ sagde Starosten. Derpaa svarede Leontine intet, men Aftenen før Ballet bragte Starosten en prægtig Dragt, som han udfoldede for hendes Blik; „denne Klædning er smuk og passende for Dem,“ sagde han, „og jeg beder Dem for min Skyld at bære den.“

Den Dragt, Starosten havde valgt for Leontine, var en fjærn Efterligning af den, hvori Kunstnerne fremstillede Diana, og uagtet Leontine i Begyndelsen afløgte at bære den, saa besluttede hun dog til sidst, da hun selv fandt den smuk, at tage den paa.

Starosten kunde først komme silbig, og efterdi han ikke fandt det passende, at Udalbert og Leontine tog til Fæsten alene, blev en Familie, som boede i Nærheden, anmodet om at hente dem.

Kort før Aftenen traadte Leontine frem i sin Dragt. Den ranke, jomfruelige Skikkelse var omgivet af en prægtig Jagtklædning, og over det slette Hoved svævede en glimrende Halvmaane. „Sandelig, saaledes maa den jomfruelige Gudinde have set ud,“ sagde Starosten, idet han trykkede et Kys paa Leontines Haand. Leontine rødmede ved disse Ord og kastede hurtig en prægtig Bøvels over sin ranke Skabning. I dette Øjeblik hortes Bjælberne af de kommende Slæder, og den Familie indfandt sig, med hvilken Udalbert og Leontine skulde køre.

Paa samme Tid kom ogsaa Major Zeltner. „Munten er fangen,“ hviestede han til Starosten, „vi lokkede ham ud under Paastud af, at en slyk trængte til hans Hjælp,“ efter disse Ord ilede Zeltner op i Starostens Værelse.

Udalbert hillede sig ind i sin Pels og tog Plads bag paa Leontines Slæde. Det var en klar Aften i Begyndelsen af December, Stjerneerne glimtede stærkere end sædvanligt, og paa Himlen syntes ubekendte Øbber at aabne sig, hvori man sjæbde mangfoldige Verdens, som ellers skjule

sig for Menneftets Øje. Langt borte i Stovene hørte man Udbæhl og Strigene af den vilde Ræv, hvilket paa en ejendommelig Maade blandede sig med Hælbeblængen. Udalberts Hjerter bankede stærkt, thi uagtet der var en Slæde foran og en efter dem, saa forekom det ham dog, som om han var ganske ene med sin elskede, hvem han netop ved det Øjs, Sneen udsprede, kunde skimte, og ikke bemindrede stød han hende saa nær, at han, hver Gang hun vendte sig, mærkede hendes Aaandebdrag.

I Førstningen vare de begge tavse, endelig afbrød Leontine Tavsheben. „Hvad vil min Broder i Warschau?“ spurgte hun. — „Han vil undersøge Stemmningen.“ — „Og hvilke myrde Tyranner, ikke sandt?“ — „Kunde De billige dette Mord, Leontine?“ — „Nej,“ sagde hun, „men jeg kunde elske Morderen.“

Der opstod igen en lang Tavshed, endelig sagde Udalbert: „Da jeg saa Dem første Gang, troede jeg ikke, at en sliq Jyd blufædede i Deres Land.“ — „Nej, De troede, jeg var sold og ligeghidig.“ — „De er sikkert ofte bleven misfænt, Leontine?“ — „Til Misfæntelse er jeg vant fra Barndommen af,“ svarede hun med en Røst, der klang blødere end sædvanlig, „min Moder havde, da jeg var ni Aar gammel, jeg ved vel, hvor bebrøvet jeg dengang var, og dog syntes det mig umuligt at vise min Smerte for andre. Naar jeg da gik igennem Værelserne, hørte jeg vel mangt et Ord, der hviestedes i Krogene, om hvor kolde jeg var, men om Natten naar ingen saa mig, sad jeg vaagen paa mit Leje og græd og bad til Gud, at han dog vilde tage mig bort herfra til det Sted, hvor min Moder var. Disse Tæner og Haabet om at være alene med min Sorg, gav mig Mod om Dagen, min Trøst var, at der fandtes en Hemmelighed mellem Gud og mig, som ingen anden kendte, og jo stærkere de dablede mig, des fastere luftede jeg mit Indre; ja til sidst blev jeg vant til at misfæntes, jeg fandt en Glæde deraf.“

Leontine søgte sjælben Træng til saaledes at aabne sit Hjerte. Desto opmærksomere lyttede derfor Udalbert, det forekom ham, som om et Slør blev trukket til Side, saa han kunde se dybt ned i hendes Sjæl og opdage gyldne Statte, ligesom i Winterhimlen over hans Hoved, hvori fjærne Verdens blinkede, som Dagen ikke kender, og hvis Rigdomme Menneftet ikke begriber.

Om den ensomme Nat fremtalte Udalberts Driftighed, eller om hans Fjælske nu var saa stærk, at den selv ved en mindre gunstig Anledning vilde have udtalt sig, maa vi lade uafgjort, men saameget er vist, at han pludselig overraskede Leontine med Tilstaaelsen af sin Kærlighed. Hun sad ganske stille derefter og ligesom henfuntet i Drømmen, men før hun endnu havde været et eneste Ord, indtraf den Begyndelse, vi her skulle fortælle:

En halv Fjerdingvej fra Larinski's Slot saar et lille Kapel, halvt skjult mellem Buste, hvorigennem en Korsvej løber. Da de naaede sig hertil, steg netop Julmaanen op bag en Høj og belyste Kapellet og Kratloven. De saa da pludselig en fort Slæde, der ilede frem uden Hælbeblæng, ledsaget af flere Ryttere; men Slæden løste saa hurtigt, og Ryttene travede saa stærkt, at det hele ligesom et Nattefyn forsvandt, før Udalbert endnu begreb, hvad han havde set. „Hvad var det?“ spurgte Udalbert. — „Det var den Slæde, der fører Fangerne til Siberien,“ svarede Leontine. — „Der sad en Mand i Slæden, maaske var det muligt at redde ham?“ — „Vi ere for svage, og de ere alt for langt borte,“ svarede Leontine; „saalænge sliqe Slæder farer hen over vore Veje,“ blev hun ved, „burde ingen af vore Landsmænd tænke paa andet end paa sit uheldige Land.“ Udalbert indsvaa vel, at han havde Ret, han selv fandt, at dette ikke var et Øjeblik, hvori han burde hengive sig til Kærlighed, og kort efter antom de til Larinski's Slot.

Vinduerne vare prægtigt oplyste, en slyende Musik tonede fra Værelserne, mange Slæder holdt i Gaarden, og befannd sig flere til. Da Udalbert og Leontine traadte ind i Slottet, strømmede Masten dem i Møde, dog fandtes ingen stor Mangfoldighed i Dragterne; thi uden Tvivl vare de fleste Gæster skjælsatte med alvorlige Planer og manglede derfor den Naadbevaagelighed, der hører til, naar man vil sætte sig ind i en fremmed Rolle. Mange bare Domino, andre havde iført sig den polske Nationaldragt, Damerne bare prægtige Ringe og glimrende Diamantsmykker, hvoraf dog en stor Del var uagte.

Blandt Karaktermasker fandtes adskillige, der enten ligefrem, eller med Bink og Hentpninger, angav den offentlige Stemmning, saaledes saas flere med trefarvede Cocarder, ogsaa blandt Damerne fandtes mange, som bare trefarvede Bænd og Tørklæder.

Et Par Ynglinge gave sig ud for Papirhandlere og uddelte deres Varer rundt i Salen. Dette syntes meget uhyggeligt, imidlertid fandtes der under de rene Art smaa Sebler, som indeholdt forbudne Efterretninger om Uro-lighederne i Thyland og om Opstanden i Belgien.

Andre vare driftigere, thi under Paastud af at forevise og sælge Kobberstikker, uddelte de blandt de Ulyshavende Karrikaturer over Storfyrsten og hans nærmeste Omgivelser.

Stor Opsigt vatte en Maste, der pludselig havede en Fane i Vejret, hvorpaa man læste de Ord: „Leve Friheden! ned med Tyrannen!“ Den Maste, der bar Fanen, var omgivet af en Sværm af Ynglinge, som hindrede enhver uvedkommende Person i at nærme sig. Efter saa Minutter sank Fanen igen, og den Maste, der bar den, forsvandt.

Kort efter kom en Ridder med nedslaget Hjelmgitter og højt opløst Skjold. Paa Skjoldet stod den høide polske Ørn i Kamp med en uhyre Slange, som havde omslynget Ørnens hele Legeme, med Unbigeffelse af dens Vinger og Næb, hvilket sidste truede Slangens Hoved. Det varede dog ikke længe, før ogsaa denne Maste forsvandt.

Imidlertid havde Leontine, der snart traektedes i den store Brimmel, forladt Udalbert og taget Plads i en Krog af Salen mellem to ældre Damer af sit Velendtskab.

Noget efter naaede de høje Skikkelse sig til Udalbert, den ene var en Kvinde, hun bar en fort spansk Dragt, med prægtig vajende Strudsffædre paa Hovedet, hendes Lebfager var indbyddt i en hvid Domino, der ganske skulde hans Skabning. De strebe begge et U i Udalberts Haand. Da de vare godt maskerede og besuden talte med forbrejede Røster, kunde Udalbert aldeles ikke udgrunde, hvem de

var. De toge ham nu fortrolig, hver under sin Arm, og fortalte ham meget, som viste, at de vare velfæntede og fortrolige med hans Familie og huslige Forhold. Til sidst begyndte endog den spanske Dame et stærkt Angreb paa hans Broder Casimir og dennes elskede Emilie, mod hvilket Angreb Udalbert fandt det passende alvorlig at tage til Genmæle. Den Alvor, hvormed han stred, morede begge Masterne, ja den høide Domino lo endog højt derad, og den spanske Dame trykkede venligt Udalberts Haand til Afsted, hvorpaa begge de ubekendte forsvandt i den omgivende Brimmel.

„Hvis jeg ikke vidste, at Casimir og Emilie vare langt borte, da vilde jeg sværge paa, at jeg nu havde talt med dem,“ sagde Udalbert halv højt.

„Hvoraf slutter du det?“ spurgte en bekendt Stemme, og da han vendte sig om, saa han Czernim, der stod for ham uden Maste.

„Den høide Dominos Latter mindede mig om min Broder,“ svarede Udalbert, „og paa den spanske Dames Bryst funklede et Smykke, der lignede det, Casimir engang købte af Jøden Salomon.“

„Truffet,“ svarede Czernim. — „Er det muligt, hvorledes komme de her?“ — „Vi har spillet Carmeliternonnerne et Puds, som de længe vil huske, men demom skal vi siden tale.“ — „Ved Casimir, at min Fader kan ventes hertil?“ — „Kommer han, saa vil det mere Casimir, jeg væbder paa, han giver sig i Rast med ham. Farvel!“ Efter disse Ord forsvandt Czernim i Brimmelen.

Uagtet Udalbert aldeles ikke begreb, hvorledes Casimir, der for otte Dage siden var rejst til Warschau, og Emilie, som man alt i fire Maaneer troede langt borte i det indre af Rusland, kunde være til Stede paa denne Masterrade, saa maatte han dog indtil videre tæmme sin Nysgerrighed.

Senere traf Udalbert ogsaa Major Zeltner, der saa fortædlig ud og beredtede, at Starosten formeget uforsmøbede Hindringer ikke kom til Fæsten.

Imidlertid havde Czernim fundet Leontine, som han overtalte til at ledsage sig et Par Gange rundt i den store Sal.

„Der staar Major Zeltner,“ raabte Leontine pludselig. — „Saa er han kommen uindbudet,“ sagde Czernim.

Ræppe havde han udtalt disse Ord, før Zeltner naaede sig og stred et U i Leontines Haand. — „Sænder De mig?“ spurgte han derpaa. — „Meget godt,“ svarede Czernim. — „Hvem er jeg da?“ — „En Flue.“ — „Hvorfor?“ spurgte Zeltner og vendte sig om til Czernim. — „Af to Grunde,“ svarede Czernim. — „Nævn dem!“ — „Først fordi Fluen er en ubuden Gæst.“ — „Og dernæst?“ sagde Zeltner og bed sig i Læberne. — „Dernæst, fordi der blandt Fluerne, hvis jeg ellers har læst rigtig, findes Dyr, der kunde trykke flade under en Bogtrykkerpresse uden at lide derunder.“

Dette traf, thi Zeltner mærkede deraf, af hans Opførsel i forbums Tid, og de offentlige Skrantelser, han havde lidt, ikke var Czernim ubekendte. Dog fattede han sig snart og svarede, idet han igen betragtede Leontine: „Den, der begærer at se Stovens Pragt, den høje Diana, uden Slør, kan maa være fattet paa alle Slags Anfald.“

„Alf saa en Acteon i Haabet,“ sagde den spanske Dame og standsede foran Zeltner, medens hendes Lebfager slog en høj Latter op. Men Zeltner, der selv i denne Hændelse fandt en Hentpning til sit foregaaende Liv, vendte sig forbitret om til den maskerede Casimir og sagde: „Hvad Djævelen ler De af, Herre?“ — „Tilgiv!“ svarede Casimir meget godmodig, „det er en Fæjls hos mig, at jeg ofte ler, hvor jeg skulde være alvorlig, man har lidt bebrejdet mig det, men jeg kan ikke derfor.“

„Denne Halvmaane, slette Maste!“ sagde Emilie til Leontine, „er maaske et Symbol paa den polske Magt, thi den er stærkt i Afstagen og hjerster egentlig kun i Drømmenes Verden.“

„Er den i Afstagen, da vil den vel snart rent ud slukkes,“ sagde Zeltner, „deri ligner den ogsaa Polen.“

„Men af Mærket vil den igen fremvokse og saa som et blinkende Sværd og slyde Verden med sin Glans,“ svarede Leontine.

„For atter igen at formædles,“ sagde Zeltner og gik sin Vej.

Straks efter vendte Leontine tilbage til sin gamle Plads, og Udalbert satte sig ved hendes Side. Efter nogen Tid saa de en maskeret Person, der gik dem flere Gange forbi og betragtede dem opmærksomt. „Den er nøjsom,“ ber i denne Tid kan tilfredsstilles ved en Kvinde Kærlighed,“ sagde endelig den maskerede og ilede bort. — „Det var Bonaventura,“ raabte Leontine. — „Stal da alle bortrejste famles her i Aften?“ udbråb Udalbert. — „Vi maa tage ham op,“ sagde Leontine.

Men før hun endnu havde fundet ham, naaede flere Masten sig og fortalte, at der var udbrudt Uroligheder i Warschau, at Russerne vare forbrevede, at Storfyrsten var Rigtig eller dræbt. Dette Rigtig udbredtes hurtigt og vakte en stor Spænding i Selkabet. Ja til sidst maatte Musikentien, og overalt bandede der sig Grupper, hvori der mærkedes en Eufsen sig den, der udgaar fra Bituberne, naar Bierne vilde sværme.

Da Leontine hørte disse Efterretninger, løste hun sin Maste og kastede den bort. „Er det Rigtig Sandhed,“ udbråb hun, „da er det Tid at vise sit Ansigt uden Skjul.“ — Disse Ord gæntoges af mangfoldige, og i en Hast forsvandt de fleste Masten, kun Zeltner og nogle saa, der vare findes som han, beholdt Masterne paa.

I den fremmede Dragt med den tindrende Halvmaane over de dunkle Lokker, saa Leontine heritrende bejlige ud, thi den stærktbevaagede Sjæl oplivede hvert of hendes Træk, endog hendes Skabning saa fylbigere og mere ubvilket ud end sædvanlig. Ja da hendes Maste sank, syntes det virkelig, som om et Væsen af en højere fantastisk Verden var nedstegen for at forfæmme de dødelige Fæst. Dette søgte alle de omflaaende saa stærkt, at de vege Pladsen for hende, hvorhen hun gik, og Smet af hende tilligemed den Deltagelse, hun viste, forhøjede aabenbart den almindelige Begejstring.

(Fortsættelse.)